

MAZUR J., NICPOŃ J., HILDEBRAND W., KRÓL J.*

Przyczyny, diagnoza i terapia schorzeń zewnątrznego przewodu słuchowego u psów

The causes, diagnosis and therapy of diseases of the exterior auditory canal in dogs

W związku z coraz częściej zgłaszanymi przez właścicieli problemami dotyczącymi chorób uszu psów, postanowiono rozszerzyć badania na większą populację zwierząt. W 1999 roku w ambulatorium dla małych zwierząt Kliniki Chorób Wewnętrznych właściciele 262 psów (9,3%) zgłosili się ze względu na schorzenie uszu ich podopiecznych.

Celem badań była ocena głównych schorzeń zewnętrznego przewodu słuchowego u psów, opracowanie skutecznych metod diagnostycznych, oraz skuteczność terapii miejscowej, ogólnej i obu łącznie, z uwzględnieniem predylekcji rasowej i środowiskowej.

Do badań zakwalifikowano 60 psów w wieku od 6 miesięcy do 12 lat, obu płci, różnych ras, jak też mieszańców, u których przeprowadzono badanie kliniczne, a także dermatologiczne z uwzględnieniem otoskopii. U wszystkich pacjentów wykonano badanie cytologiczne ucha (barwienie Deef Quick) oraz wykonano badania mikrobiologiczne (posiew i antybiotylogram).

W 24 przypadkach stwierdzono monokultury bakteryjne (10 – Staph. aureus, 5 – Staph. intermedius, 3 – Pseudomonas sp., 1 – Proteus vulgaris, 1 – Corynebacterium sp.), w 7 przypadkach stwierdzono monokultury drożdżycowe (Mallasezia sp.). W pozostałych 29 przypadkach stwierdzono florę mieszaną bakteryjną (13 przypadków) lub bakteryjne – drożdżycową (16 przypadków). Nie stwierdzono zależności między częstotliwością występowania schorzeń uszu u psów a porą roku, jak też nie stwierdzono zależności między częstotliwością występowania schorzeń uszu a rasą. U 50 psów (83%) stwierdzono przebieg przewlekły (powyżej 72 godzin), co często wiązało się z oczekiwaniem przez właściciela na „samowyleczenie”. Psy losowo podzielono na dwie grupy po 30 psów. W jednej grupie przeprowadzana jest jedynie terapia miejscowa (preparat czyszczący i lek dobrany na podstawie antybiotylogramu podawany do małżowiny usznej), w drugiej grupie stosowana jest terapia ogólna (preparat czyszczący i leki dobrane na podstawie antybiotylogramu podawane ogólnie per os lub w iniekcji). Celem prowadzonych w dalszym ciągu badań jest wykazanie skuteczności terapii miejscowej i jej porównanie z terapią ogólną.